

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de insidiis Domino structis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

*revelavit
magna se-
creta.*

esse propter hominem, ut cultui divino possit vacare impensius: se esse plus, quàm Salomonem & Jonam; plus scilicet habere sapientiæ, divitiarum & suavitatis: Castos fore similes Angelis DEI: se, licet secundùm carnem sit oriundus à Davide, nihilominus Dominum esse Davidis; & eos, qui credunt in ipsum, apud Deum anteponi quibusvis incredulis, Scribis & Pharisæis: Pacem internam nequaquam turbendam, si Deo demus, quæ DEI sunt, & mundo, quæ mundi, nihil ultrà quærentes vel altercantes: se sponsum esse animarum nostrarum, cujus conversatio suppleat omne jejunium; nos non sollicitos esse debere de lavandis manibus, sed de puritate interna: misericordiam erga peccatores, declaratam similitudine prodigi recepti à patre, item quasitæ ovis ac drachmæ, gratiorem esse Deo, quàm sacrificium: Fluminibus gratiarum abundaturos fideles: non esse accusandum quenquam, nisi quis priùs cognoscat se ipsum: denique Deum diligendum ex toto corde, Proximum sicut nos ipsos; & alia innumera, quæ occasione malitiæ suorum inimicorum, ingenti nostro bono expectore suo divino deprompsit, omnem suam persecutionem vertens in nostram salutem. Pari modo qui impugnantur à malis, de suo capitali securi, cum DEI timore & amore, occupari debent non in reperiendo modo illis resistendi, sed in Deo illis reconciliando, constanter perseverantes in bono, gaudente occasione monstrandi se fideles DEO suo, imitatores sui Magistri, inimicos inimicorum ejus, Secretarios veritatis mundo ignotæ, fortes propugnatores honoris Christi passi, & victores omnis malitiæ.

EXERCITIUM De Insidiis Domino structis.

I.

*Oratio pro
amore Dei.*

Slavissime JESU, Amor animæ meæ, purissime & fidelissime Amator tuorum! quis est ille, qui audet, ô DEUS & bonum animæ meæ! molestiam afferre mitissimo tuo Spiritui? Amas, mi JESU! & non amaris: Illuminas, Lux animæ meæ! & non cognosceris: recipis ô Bonum meum! & quæris omnes, & à nullo tu quæreris: obis, Vita animæ meæ! corda hominum, velut eleemosynam

mōsynam petens, dicendo; *Præbe mihi cor tuum*; & à nullo admitteris, nedum amaris; quod maximè flagitas. Quare hoc, ^{Prov. 23.} ^{26,} bone JESU? quis reperit in te, quod possit sperni? aut quid sine, vel extra te inveniri potest, quod ametur? sed ó Deus animæ meæ! non te fatigent mala nostra. Recordare, Domine, quòd olim dixisti, duodecim esse horas diei. Tu, Domine, potes mihi dare unam horam bonam, quâ te cognoscam & amem. Incipe à me, Deus, in hac hora, quanquam sera & forsàn ultima, cùm priores impenderim te non amando: sit hæc hora, quâ incipias à me cognosci, & possideri in meo corde. Tibi non minùs accepti fuere, qui, cùm tota die stetissent otiosi, te vocante serò iverunt ad laborandum in vinea tua: quia tantùm hi tibi displicent, qui venire non volunt. Ergo, Deus animæ meæ, præteriti obliviscere, & ab hac hora inter tuos me recipere. Amet te cor meum, desideret te spiritus meus, amplectantur te viscera meæ.

II. O quando dicam cum veritate: *Quis ergo me separabit à charitate Christi?* Et tamen, ó Suavitas mea! si amem te verè, quomodo id verè non dicam? Non separabit me à te timor mortis, quia tu es vita mea: nec amor hujus vitæ, quia desidero illam privari pro te: nec virtutes cælestes, quia tu major es illis: non præsentia, quia transeunt; non futura, quia in illis nihil est, quòd cupiam nisi te: nec tribulatio, quia tu me consolaris; nec angustia, quia tu me dilatas: nec fames, quia tu me satias: nec paupertas, quia tu me ditas: nec pericula, quia tu me affeclas: nec persecutio, quia tu me liberas: nec gladius vel tormenta, quia pro te sunt suavia: nec servitus, quia in te est vera libertas: nec libertas, quia gaudeo esse servus tui amoris: neque creaturæ, quia nihil sunt ante te; nec vicissitudines vitæ, nec astutiæ inimicorum, neque tentationes hominum, quia tu omnia convertis in bonum.

III. Si tu, bone JESU! sis pro me, quis erit contra me? si tu cum aeterna charitate mihi te totum dedisti, quomodo non tecum dabis mihi omnia? Te amando sum fortis, sum patiens, sum benignus. Omnia credo, omnia spero, omnia magna præsumo, omnia possum, omnia mala effugio: quia te amando te possideo,

N n

& te-

& tecum nihil mihi deest. Amando te sum homo, sum Angelus, sum civis cæli, sum mortuus cupiditatibus & peccatis, & vivo solum propter te. Si te non amo, quid boni possum habere? quo malo non scateo? Unum mihi dolet, quod aliquando te non amaverim. Sed hic dolor viventis est: nam cum te non amo, illum non sentio, & sum velut mortuus. Ah mi Jesu! fac doleam valde, quod te non amaverim; ut, cum vivo tuo amore, amem te valde. Illumina, mi bone Jesu! oculos meos, ut videam semper suavitatem, benignitatem & charitatem cordis tui; & captus tuâ pulchritudine, nulli alteri deinceps rei dem aditum. Hoc est, bone Jesu! quod speras: hoc, propter quod me sustines & exspectas. Ergo, Deus animæ meæ! veniat tandem illa felix hora, quâ te amem.

*Qui non
amat le-
sum, non
vivit.*

IV. O bone Jesu, quàm perditus ille, qui te non amat? vivit solum ad mala, & ad suam perditionem: stultus est, quia vult gubernari à se tantum, & non à te: plus quàm infirmus est, quia cogitat esse sine te: imò peior est mortuo, quia vult vivere sine te. Quid dico, Deus meus! quis poterit exprimere, in quàm infelici statu sit sine te? Et quid pejus esse potest, quàm velle tibi se opponere, & quærere, quod culpet in te? O mi Jesu! mi Deus! qualis est hæc stultitia cordis humani destituti tuo amore? Conatur obscurare te, lux divina; culpate te, puritas divina; decipere te, sapientia divina; vult facere, ut retractes tua dicta, veritas divina; vult te, Verbum æternum, capere in sermone. Ah mi dulcis Jesu! cur volo amplius nôsse, quid agatur in amoroso tuo corde, cum videam te videre & intelligere illorum stultitiam; & tamen tacere, sufferre, & permittere te tractari pro libitu cujusque? Vides sollicitudinem istorum improborum, vides rabiem contra te, & infernaliam consilia contra tuam divinam virtutem, cautelas contra innocentiam; impias eorum intentiones contra divinam sapientiam tuam bene perpendis; qui, contra quem, quâ causâ, quo fine, & vides, & taces, & suffers. O cor dignum, quod solum ametur! quid enim tibi deest, ô cor divinum! cur non ameris ab omnibus? Tam es immutabilis, tam invictus, tam placidus, tam patiens injuriæ, tam infatigabilis in tribulatione, tam compatiens malis tuorum inimicorum, tam ingeniosus ad omnia conver-

convertendum in bonum, tam plenus omni eo, quod non possum comprehendere.

V. Adoro te, cor divinum! adoro vos, perfectiones immensæ! O mare bonorum meorum! ô flumen perenne gratiarum! ô focus purissimæ charitatis! ô thesaurus omnis meæ felicitatis! in hac pace & mansuetudine tua dormiam & requiescam secure. O si scivissent illi ponere tibi laqueos, quibus te sibi attraherent; quantis eos bonis ditasses? quanto gustu, bone JESU! dixisses illis arcana cælestia, si te studuissent capere in sermone, ut salutaria à te discerent? quàm libenter permisisses te spoliari, si tantùm bona tua quæsvissent? sed hoc, mi JESU bone! forsan tui est moris, ut gaudeas captari. Nam quoties te voco, & tu venis? cùm scias, quòd statim sim te derelicturus: quoties mihi ignoscis, & acceptas meam voluntatem non ampliùs peccandi? cùm scias me statim interim peccaturum: quoties consentis fœderi, quod in eo tecum? cùm scias me id statim rupturum: Apparet profectò, quòd te libenter sinas decipi; quia tuus hic amor fidelis hoc unum desiderat & exspectat, ut aliquando veniat hora, quâ capiaris omnino, neque ampliùs dimittaris à corde humano.

VI. Sed, ô bone JESU! quis habet plura strategemata? Et laqueos illine, ut capiant te? an tu, ut capias illos, & me? O pauperculum! quòd, cùm sim debilissima creatura, non tandem invenias finem, in subigendo me tibi, sicut desideras! Quid hoc est monstri, Domine? Illi suis dolis ausi sunt aggredi tuam virtutem divinam, cùm toti scelerati ac terreni tuæ infinitæ potentæ prævalere non possent: tu verò talis cùm sis, quomodo me, qui sum pulvis ac cinis, non subito elevas ad te? quomodo fugio retia tuæ charitatis? In omnibus rebus sunt laquei tui ad me capiendum; in tribulatione, tentatione, doctrinâ, minis, justitiâ, donis misericordiæ tuæ, denique in omnibus; quæ sunt in vita cælo & inferno: & ego omnia effugio. O me miserum! quid fugio? & cur me aliæ miseriæ captivum detinent, & impediunt, ne in dulces laqueos tuos incidam? Dirumpe, Domine, vincula mea, & sacrificabo tibi hostiam laudis, & dulce nomen tuum invocabo. Vita & salus animæ meæ! quomodo hoc fieri poterit? Tu mihi tendis laqueos,

Nn 2

& vis

*induamus
in illos*

& vis, ut voluntariè me induam in illos; quia non vis amorem coactum; nam si coactus est, amor non est. Ergo, Domine, rumpe tu vincula mea, quæ me per vim tenent, & ego liberrimè te amabo. Nam etsi liberè amem, quæ à te me separant; nihilominus tu scis meam consuetudinem versam esse in catenam adeò fortem, ut quamvis videam bonum, ac probem, à malo tamen haud possim recedere. Ego te desidero; sed non possum desiderare ex toto; nam si ita te desiderarem, desideria mea tecum jam essent. Sola gratia tua potest rumpere istam catenam, liberare me à me ipso, & capere tuo amore. Fac, ó Domine, hoc opus, quod solius est potentia tuæ, & fiam captivus tui divini amoris.

Gratiarum actio pro veritatibus apertis à Christo, inter inimicorum insidias.

I.

*Gratiarum
actio.*

O Thesaure bonorum omnium! ago tibi grátias infinitas, quòd mihi non tantum offeras, quidquid habes, sed etiam ex omnibus malis elicias bonum. Infinitas tibi gratias ago pro vi hujus amoris, quo pro damnatione inimicorum tuorum, quam promebantur suis dolis & insidiis, mihi protuleris caelestes consolationes, divinas doctrinas, & amplissimas veritates; ut me illuminares, & ad amorem tui adduceres. Doce me, Domine, ut illas intelligam, & adorem: imprime illas cordi meo, ut ex toto te amem, qui fons es omnis mei boni.

*IESVS plus
quàm Salo
mon.*

II. Adoro te, Rex pacifice! quòd nolueris me gubernari sapientià Salomonis: neque me vocaveris minis Jonæ, qui prædicabat Ninivitis terrena: nec volueris, ut ego apud te invenirem grandia mundi: sed ut mea gubernatio esset plus, quàm Salomonis, sapientià aeterna, divitià infinita, regnum aeternum; ad quod me provocas amore & operibus tuæ charitatis. O mi Domine, plus quàm Salomon; quia nulla terrena affectione potes mutari: plus quàm Salomon; quia pax tua est interna, plena omni consolatione caelesti: plus quàm Salomon; quia divitià tuæ, & gloria non possunt exhauriri, finiri: plus quàm Salomon; quia totus es omnium,